

Γεώργιος ὁ Κωνσταντίνου τῷ 1757 ἀναφέρει Σχολήν, ἴσως τὴν ἐπισημοτέραν¹, αὐτόθι δὲ τῷ 1817 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἴδρυσε Σχολήν². ἐν δὲ Λεμνησῶ, τῇ Μητροπόλει Κιτίου, τῷ 1820 ἐπίσης ἰδρύθη Σχολή, ἧς πρόστατο Δημήτριος ὁ Θεμιστοκλῆς³, οὗ μαθητῆς ἐγένετο Μάρκος ὁ Ἀνδρεάδης⁴. Λόγιοι δὲ Κύπριοι: Ἀλοΐσιος Ἀνδρούτζης (1720), ἐν Ρώμῃ σπουδάσας, παπιστῆς Θεολόγος⁵, Γεδεῶν Ἀγιοταφίτης (1758)⁶, Ἄνθιμος Βέρας (1782)⁷, Κυπριανὸς Ἀρχιμανδρίτης (1788), γράψας Ἱστορίαν χρονολογικὴν τῆς Κύπρου⁸, Ἰωάννης Καρατζᾶς ἐκ Λευκωσίας (1790)⁹, Νικόλαος Θεσεύς (1814)¹⁰, ὁ ἐπ' ἐσχάτων (1839) τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κοσμήσας, δις αὐτὴν ἰθύνας, Σαμουὴλ ὁ ἀπὸ Μεσημβρίας¹¹, καὶ ὁ ἐκ Λάρνακος τῆς Θέμιδος θερμότατος λάτρης, Καθηγητῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Νικόλαος Σαρίπολος, καὶ ἕτεροι ἀποδεικνύουσιν, ὅτι οὐδέποτε ἐν τῇ μεγαλονήσῳ ἐκείνῃ ἐξέλιπε τῶν γραμμάτων ἢ καλλιέργεια..

4) Τὰ ἐν Χίῳ.

Ἡ Χίος, ὁ μᾶλλον ἐλεύθερος τοῦ Αἰγαίου τόπος μετὰ τὸν Ἄθω, κατεχομένη πρὸ μακροῦ χρόνου ὑπὸ τῶν Γενουσησίων, διετήρησε καὶ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν ἀρχαῖά τινα ἔθιμα δημοτικά, μεθ' ὧν συνανεμίγνυτο ἡ ἐλευθερία τῶν Ἰταλικῶν ἠθῶν¹². κατεκτῆθη ὑπὸ

(1) Ἐν Προλεγομένοις τοῦ Λεξικοῦ.

(2) Λογίου Ἑρμοῦ ἔτ. 1820 σ. 520. F. Didot, Voyage dans le Levant, σελ. 327.

(3) Λογίου Ἑρμοῦ ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 520.

(4) Νέα Κύπρια ἔπη ἐν Παρισίοις 1833 σελ. 8.

(5) Βρετοῦ Α', 177. (6) Βρετοῦ Α', 188.

(7) Βρετοῦ Β', 246.

(8) Βρετοῦ Β', 71. 83. 289.

(9) Βρετοῦ Β', 224.

(10) Βρετοῦ Β', 162

(11) Κωνσταντινιάδος σελ. 149 τῆς 6' ἐκδ.

(12) Villemain Ἱστορ. Δοκίμιον σελ. 52—55 τῆς Ἑλλ. μεταφρ.

